

Als een boomtak was ze weggedreven.

Wat Egbert bijbleef, was het gemak waarmee ze het leven had verlaten. De vrouw werd een paar kribben verder met een dreghaak uit het water gevist en was dood. 's Middags belde de huisarts: of Egbert bij hem thuis langs wilde komen om te vertellen wat hij precies had gezien. De dokter was de timmerman dankbaar dat hij zijn vrouw had zien verdrinken en de hulpdiensten had gebeld. Dankzij hem was er een lichaam, werd het geen vermissing – een stuk minder traumatisch voor de kinderen. Nog diezelfde avond stond hij bij de huisarts in de hal. Eerst legde hij de dokter uit hoe het was gegaan. In de versie voor de kinderen, tieners nog, liet hij de schreeuw achterwege. Hun moeder was depressief geweest, leerde hij. En gek. Pas later hoorde hij dat de huisarts zelf gek was, op andere vrouwen.

‘Hoe kan het dat ze niet in paniek raakte?’ had Egbert gevraagd.

‘Wie echt dood wil, heeft een ander bewustzijn. Mijn vrouw was heel stoïcijns.’

‘Ze heeft geen pijn gehad. Ze leek meteen overleden.’

‘Als je inademt onder water, stik je. Dat heeft ze geweten. Een uiterst effectieve methode.’

~

Egbert laat het bad vollopen. Een ouderwetse kuip op pootjes. Emailen. In de weilanden zag je ze ook, als drinktrog voor de paarden. Emma wilde zo'n bad. Bij een ijzerhandel had hij een antiek exemplaar op de kop getikt dat hij restaureerde.

Hij voelt de temperatuur van het water. De jongen moet niet schrikken. Als hij hem heeft uitgekleet, tilt hij Adam in het bad. Eerst de spitse hazenpoten, dan de ronde billen. Als zijn kont het water raakt, veert zijn zoon even op, grijpt zich vast aan de rand, bang om te gaan zitten. Maar als hij de arm van zijn vader stevig onder zijn schouders voelt, durft hij te ontspannen. Legt zijn krullenkop achterover en plukt met zijn vingers aan het schuim. ‘Uuuhm.’

‘Goed zo, knul.’ Egbert gaat op een krukje naast de badkuip zitten, maakt van zijn handen een kommetje en laat water over het hoofd van Adam lopen. Schuift een arm onder zijn opgetrokken knieën en trekt de jongen naar onderen totdat alleen nog zijn gezicht als een masker op het water drijft. De gesloten ogen met de gekrulde wimpers. Volle, donkere wenkbrauwen. Blozende wangen.

Het zou zo makkelijk zijn. Hand op het gezicht en duwen.

Maar hij zou het niet kunnen. Hij zou het niet kunnen aanzien.

Egbert heeft het warm, staat op om een raampje open te zetten. Weer is zijn hoofd een centrifuge. Hij houdt zich vast aan de wastafel. Hoest. Dan begint zijn hart onregelmatig te kloppen.

Plotseling voelt hij paniek. Is dit het?

Een paar weken, hadden ze in het ziekenhuis gezegd. Hooguit maanden.

Zijn hart lijkt slagen over te slaan, de angst komt in golven. Hij grijpt het krukje en gaat voor het open raam zitten, zuigt zijn longen vol koude lucht. Kijkt naar de

jongen die het schuim kapotslaat op het badwater. Adam zou het niet eens merken. Papa die achter zijn rug in elkaar zakt. Adam die na een tijdje een hand omhoogsteekt, zoekend naar de zijne. Hij krijgt geen contact, begint te roepen. Pa-paa. Niemand hoort hem. Het badwater koelt af, de jongen krijgt het koud. Hij wil eruit, maar niemand helpt hem. Pa-paa. Hij ziet blauw van de kou, raakt onderkoeld.

Snel doet Egbert het raam weer dicht.

‘Wat als wij er niet meer zijn?’ vroeg Emma.

‘We zijn er toch?’

‘Maar op een dag gaan wij dood.’

‘Als jij doodgaat, ben ik er. Als ik doodga, ben jij er. En misschien gaat Adam wel eerder.’

‘Er zal niemand zijn om voor hem te zorgen.’

‘Hou op, Em. Wij zijn er.’

‘Ik wil er eentje bij.’

‘Alleen voor hem?’

‘Ook voor ons.’

‘Welk kind wil je met die last opzadelen?’

‘Adam mag nooit alleen achterblijven.’

Egberts ademhaling wordt normaler. In de wasbak spuugt hij een klodder bloed. Hij zet de koude kraan aan, steekt beide polsen eronder. Hij had het haar beloofd, op haar laatste dag nog. Nooit alleen laten.

Egbert gaat achter het bad staan, prevelt kinderliedjes voor zich uit. Hij kromt zijn rug. Legt een grote werkhand op Adams gezicht. Adam tuit hoopvol zijn lippen. Kusje? Egbert doet zijn ogen dicht en volgt met zijn vingers de lijn van Adams neus.

Hij ademt uit. Hij kan het echt niet.

Dan beantwoordt hij de kus van zijn zoon en hijst hem iets omhoog. 'Papa moet even je haren wassen.' Hij masseert babyshampoo in het haar tot het schuimt. Wast het jongenslijf. De plooien tussen de dikke huid, de lange tenen die aanvoelen als de kussentjes onder de poten van een poes. Adam giechelt, het kietelt. Het badwater klotst bijna over de rand.

Hij tikt de jongen op de hand, het sein dat hij de stop eruit mag trekken. Adam stopt twee vingertoppen in het putje. Het zuigende water maakt hem aan het lachen. Met een handdoek droogt Egbert zijn donkere haar, de smalle schouders, de goedgevulde buik.

~

Buiten valt de avond geruisloos langs de ramen. In huis wiebelt Adam onrustig op zijn billen. De jongen zit op de bank bij de tv en beweegt zijn handen langs zijn heupen, het gebaar dat Egbert de rolstoel moet ophalen. Hij heeft de patatten geroken die in de frituurpan op het aanrecht zwemmen. Adam is er gek op, vooral op de lepel koude mayonaise erbij. Tafel – eten – nu.

En dan is alles weer uit. Pikdonker. Dit keer is het de Ichthuskerk op Urk die het zwijgen wordt opgelegd. De bank kraakt en Adam steunt. Achter het aanrecht begint Egbert te schelden. Niet weer! Verdomde Polen.

In de keuken tast hij om zich heen. Trekt een la open. Lucifers. Bij het vlammetje tussen zijn stompe vingers vist hij een waxinelichtje uit een plastic zak. Nog een. Hij maakt een cirkel van kaarsjes.

De jongen gebaart dat hij klaar is om te eten. Egbert schuift naast hem op de bank. Tekent een kruis in zijn hand. Sorry jongen, geen friet. Maar hij kan hem niet uitleggen dat dit alles buiten zijn macht ligt. Niks kan hij hem uitleggen.

Adam duwt zijn vader weg en begint te huilen. De boterham die Egbert voor hem uit de keuken haalt, slaat hij uit zijn hand.

Als niets helpt, gooit Egbert hem over zijn schouder en loopt twee trappen op. Kindervuisten roffelen op zijn onderrug. Boven trekt hij Adams schoenen uit, drukt hem op het opgemaakte tweepersoonsbed en houdt hem in de houdgreep. Sopraanstem bij zijn oor. Psalm 51, vers 1. ‘Mijn schuld is zwaar, ik heb Uw wet geschonden. Zie mijn berouw, hoor, hoe een boeteling pleit.’

Hij zingt tot hij er schor van is en Adam het gevecht opgeeft. Dekt zijn zoon toe. Hoestend verlaat hij de slaapkamer. In zijn mond dezelfde smaak als wanneer hij een spijker tussen zijn tanden neemt om hem daarna in het hout te slaan.

Het licht in de afzuigkap springt aan zodra hij de keuken binnenkomt. Met de afstandsbediening legt hij de nieuwslezer het zwijgen op.

Hij schept het vet en de frieten uit de frituurpan en gooit de bleke smurrie in de vuilnisbak. Het schaalpje met de aardappelschillen schudt hij leeg op de composthoop achter de heg. De zoete geur van verrotting dringt zijn neus binnen, buiten lijkt die altijd minder scherp dan in huis. Hij kijkt omhoog naar het zwarte raam van

de slaapkamer. Hij lijkt Adam te horen roepen om zijn moeder, maar als hij zijn oren spitst, hoort hij alleen het ritselen van de bladeren.